

Pomoc społeczna nie dla młodych, zdrowych i leniwych

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: niedziela, 13, sierpień 2017 09:17

Bernadeta Skóbel

Odśłony: 7689

Zasadniczym celem ustawy o pomocy społecznej jest niesienie pomocy osobom, o których mowa w art. 7 ustawy, a które jednocześnie nie są w stanie przezwyciężyć trudnych sytuacji życiowych wykorzystując własne uprawnienia i możliwości. Wyrok WSA w Łodzi z 15 stycznia 2016 r. sygn. II SA/Łd 825/15.

W rozpatrywanej sprawie strona zwróciła się o przyznanie zasiłku okresowego. Wnioskodawca był osobą młodą, zdrową, samotnie gospodarującą, bez własnych dochodów. Strona mieszka w mieszkaniu rodziców nie ponosząc kosztów utrzymania, nie posiada statusu osoby bezrobotnej, zarejestrowanej w PUP. Organ odmówił przyznania pomocy

Sąd oceniając materiał zgromadzony w sprawie wskazał, że skarżący jest młodym, zdrowym mężczyzną, uzyskał uprawnienia w zawodzie kierowcy, zrezygnował z rejestracji w PUP, pozbawiając się tym samym uprawnień zdrowotnych, nie czyni starań zmierzających do polepszenia swej sytuacji, deklarując potrzebę uzyskania środków finansowych jednocześnie zrezygnował z pracy tymczasowej, czy kontraktu socjalnego.

Odnosząc się do szerzej do sytuacji strony sąd wskazał, że postawa skarżącego potwierdza, iż nie tylko nie współdziała on z organem w przezwyciężeniu trudnej sytuacji życiowej, ale też samodzielnie nie czyni efektywnych starań o jej zmianę. Owszem skarżący oświadcza, iż chciałby kontynuować naukę w szkole policealnej, kierunku technik administracji, jednocześnie jednak ze swej strony nie podejmuje żadnej aktywności w pozyskaniu zatrudnienia, przerzucając ciężar finansowy swego kształcenia na organy administracji publicznej. Z drugiej zaś strony oświadcza, iż nie zarejestruje się w urzędzie pracy jako bezrobotny, gdyż rejestracja taka generuje zbędne w ocenie skarżącego wydatki z budżetu państwa. Nie sposób pominąć okoliczności wypowiedzenia kontraktu socjalnego wobec uznania, iż nie jest efektywny, w sytuacji gdy sam skarżący rezygnuje z zatrudnienia tymczasowego wskazując, iż dotarcie do pracy na pieszo jest marnotrawieniem czasu i energii. Roszczeniowa postawa skarżącego, który ze swej strony nie czyni żadnych starań aby polepszyć swoją sytuację życiową a jedynie deklaruje pomysły na jej polepszenie nie zasługuje na akceptację.

W ustalonym stanie faktycznym i prawnym sąd podzielił ocenę organu pomocy społecznej, że brak było podstaw prawnych do pozytywnego załatwienia wniosku skarżącego i przerzucania ciężaru pomocy w jego utrzymaniu na państwo.

Źródło: [CBOSA](#)